

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

YOUNG, SAMANTHA

Renaștem împreună / Samantha Young ; trad. din lb. engleză:

Daria Laurian. - București : Midnight Books, 2022

ISBN 978-606-95488-3-7

I. Laurian, Daria (trad.)

821.111

Grafician copertă: **Maria Stoian**
Traducător: **Daria Laurian**
Redactor: **Mariana Avanu Bulei**
Corector: **Dușa Udrea-Boborel**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

The Adair Family Series
THERE WITH YOU
Copyright © 2021 Samantha Young

© Midnight Books 2022, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books
Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

SAMANTHA YOUNG

RENAȘTEM , ÎMPREUNĂ

VOLUMUL II DIN
SAGA FAMILIEI ADAIR

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

CAPITOLUL 1

REGAN

Peisajul scoțian era impresionant, o combinație perfectă și contrastantă de vegetație abundentă și stânci colțuroase, unde verdele strălucitor al ierbii se alătura nuanțelor de gălbui și cafeniu. Coline domoale, întinzându-se la nesfârșit, piscuri uluitoare și albiile de râuri. Dar priveliștea superbă mă lăsa rece. Taxiul străbătea ținutul Highlands, dintre comitatele Inverness și Sutherland, îndreptându-se spre domeniul Ardnoch. Ochii vedeau, dar inima nu simțea nimic. Nu simțeam decât cum mi se strânge stomacul de emoție.

Ideea de a pleca din Boston și a mă stabili în Scoția îmi venise abia când avionul de la Londra începuse să coboare spre Inverness. Acel aeroport din Highlands era cum nu se poate mai pitoresc, pe malul unui lac sau *loch*, cum i se spune în Scoția. Lacul era înconjurat de colinele a căror imagine îți venea în minte de îndată ce auzai cuvintele „Highlands, Scoția”.

Și totuși, în clipa când roțile au atins pista de aterizare, m-a cuprins o senzație de greață.

Cu genunchii zvâcnind, am văzut cum se scurgeau secunde pe ceasul telefonului și am încercat să-mi recapăt suflul. Serpentinele drumului nu făceau decât să-mi accentueze senzația de vomă pe care mi-o dădea emoția.

— Mai avem mult? l-am întrebat încă o dată pe șofer.

El m-a privit în oglinda retrovizoare.

— Mai sunt zece minute până la Ardnoch.

I-a apărut o cută între sprâncene.

— Sunteți sigură că vă vor da drumul înăuntru? Ar fi păcat ca după atâta drum să faceți cale îtoarsă.

Era a treia oară când îmi punea aceeași întrebare. Și pe bună dreptate. Destinația noastră era domeniul și castelul Ardnoch, un club exclusivist pentru elita din industria filmului și a televiziunii. Ca să fie admiși în club, potențialii membri trebuiau să achite o sumă colosală, asta pe lângă taxele anuale. Proprietarul clubului era un fost star de la Hollywood, actorul scoțian Lachlan Adair. Domeniul aparținuse cândva familiei lui, iar el înființase aici un club prestigios și exclusivist.

Cunoșteam aceste amănunte, fiindcă Lachlan Adair era iubitul surorii mele mai mari.

— Sunt sigură.

Gândul la Robyn mi-a intensificat agitația din stomac. Abia așteptam s-o revăd... și totuși îmi era teamă. Făcusem atâtea greșeli și nu prea știam cum aș fi putut să le repar.

Niciodată nu mă pricepusem să-mi recunosc sau să-mi îndrept greșelile. Robyn fusese întotdeauna sfătuitoarea mea. Acum nu mai era.

Pe lângă junghiurile din stomac, am simțit deodată o durere ascuțită în piept.

— Niciodată n-am avut o cursă la Ardnoch. Nevastă-mea o să fie foarte curioasă. Să vă zic ceva. Nevastă-mea e moartă după tot ce ține de celebritățile de aici, știți? Mă pune s-o aduc până aici, doar-doar va zări vreun actor faimos. Sau pe Adair. Noi suntem din Macduff, la nord-est de aici, și ne-am mutat la Sneck, adică Inverness, știți? Ne-am mutat acum câțiva ani, ca să fim mai aproape de copii și de nepoți, dar uneori mă întreb dacă nu cumva nevastă-mea a vrut să venim aici ca să fie mai aproape de Ardnoch.

Șoferul a chicotit, fără să-și dea seama că nu pricepeam o iotă din ce spunea el cu accent scoțian. Oare toți în Scoția vorbeau așa? Dacă da, eram pierdută.

— E bine că am ajuns într-o zi așa de faină. Ca să vedeți Highlands în toată frumusețea lui. Dar să fiți pregătită, că

vremea poate fi tare mohorâtă și vara-i pe sfârșite. Sper că v-ați mai luat și alt bagaj în afară de costumul de baie. V-ați adus pulovere de lână și cizme de cauciuc, nu? Umezeala se poate preschimba în frig cumplit, cât ai clipi.

După ton, îmi pusese o întrebare.

— Da, am răspuns.

— Atunci e bine. Mă bucur să văd că ați venit pregătită, isteată fată!

S-a uitat atent la mine în oglinda retrovizoare.

— Sigur sunteți bine? Îmi păreți cam palidă.

N-am înțeles decât pe jumătate.

— Sunt bine.

Nu era chiar o minciună. Pe undeva, eram speriată de moarte că aveam s-o revăd pe Robyn, dar în aceeași măsură îmi părea bine că plecasem din Boston și că mă îndreptam spre unul dintre cele mai bine păzite locuri de pe planetă. Mai ales după ce unul dintre foștii membri ai clubului îi hărțuise pe Lachlan și pe sora mea, ba chiar fusese la un pas de a-i ucide.

Gândul m-a făcut să schițez o grimasă de îngrijorare. Nici nu-mi puteam imagina cum ar fi fost să i se întâmple ceva surorii mele. De unde și motivul pentru care relația noastră ajunsese într-un asemenea impas.

De multă vreme ar fi trebuit să merg s-o văd pe Robyn. Nu aveam nicio scuză.

Robyn, sora mea mai mare, eroina mea, iubirea vieții mele, care probabil mă ura.

Oare ce trebuia să fac?

Cum să mă port cu ea?

În felul meu nonșalant dintotdeauna?

Sau trebuia să-i cad în genunchi și s-o rog să mă ierte?

M-am crispat la gândul ultimei variante. Nu eram genul care să cadă în genunchi și să-și ceară iertare. Și totuși, nimeni în afară de Robyn nu merita un astfel de gest.

Trecuse prin cele mai cumplite optsprezece luni din viața ei. Iar eu unde fusesem?

Mă ascunsesem.

Am simțit înțepătura lacrimilor și mi-am mușcat buza ca să nu plâng. Priveam pădurile pe lângă care treceam, dar fără să le văd. Niciodată până atunci nu avusesem o mai mare nevoie să joc teatru.

— Aproape c-am ajuns! m-a anunțat șoferul.

Am auzit semnalizatorul, apoi am cotit spre dreapta, pornind pe o alee scurtă, cu pietriș. În fața noastră se înălțau un zid mare de cărămidă și o poartă masivă din fier forjat, care ne blocau calea.

— Ce facem acum? am întrebat.

— Habar n-am.

Șoferul și-a întins gâtul ca să se uite la mine.

— Aveți numărul de telefon al cuiva dinăuntru?

Aveam. Aveam numărul internațional al lui Robyn, dar nu-l folosise niciodată. Speram că voi ajunge cumva s-o văd fără probleme. Poate urma să vină la poartă chiar unchiul Mac.

Gândul la unchiul Mac mi-a stârnit sentimente contradictorii. Pe de o parte, mă bucuram să-l revăd pe tatăl natural al lui Robyn, dar pe de altă parte, încă îi purtam pică pentru cât suferise sora mea când o abandonase.

Robyn și cu mine eram surori vitrege. Tatăl meu era Seth Penhaligon, un detectiv din Boston. Tatăl lui Robyn, Mac, era scoțian și o cunoscuse pe Stacey, mama mea, când venise în State să locuiască la o rudă de-a lui. Mințise în privința vârstei (pe atunci avea doar 16 ani!) și o lăsase însărcinată pe mama mea (încă în liceu) cu Robyn. Curând după aceea se despărțiseră, iar Mac i-l prezentase mamei pe tatăl meu. Între timp, Mac devenise polițist, coleg cu tata, deși în cele din urmă ieșise din poliție și se angajase ca agent de pază particular.

Îl adoraseam pe unchiul Mac. Era un scoțian voinic și frumos, care spunea cele mai uimitoare povestiri. Când eu

aveam vreo 8 ani, iar Robyn 12, unchiul Mac se angajase în echipa de bodyguardzi a unui tânăr actor de la Hollywood, Lachlan Adair. O mai vizitase pe Robyn când împlinise 14 ani, după care nu mai știusem nimic de el.

Până în urmă cu șase luni, când Robyn venise în Scoția ca să-și clarifice relația cu el. Mac era acum șeful pazei de pe domeniul Ardnoch.

Iar Robyn obținuse mult mai mult decât se așteptase.

Am simțit un junghi de remușcare în stomac.

— Ei, bine? m-a întrebat taximetristul.

— Păi...

Am aruncat o privire la telefon. Fir-ar să fie, îmi închiuisem că la poartă aveam să gădesc o gheretă cu un paznic. Am vrut să-i ofer taximetristului o explicație șubredă despre motivul pentru care nu voiam s-o sun pe unica persoană care îmi putea înlesni accesul pe domeniu, dar n-am apucat să deschid gura, fiindcă omul mi-a spus:

— Vine cineva.

Am ridicat privirea și am văzut un Range Rover negru venind pe aleea cu pietriș, străjuită de o parte și de alta de pădure. Mașina s-a oprit și din ea a coborât un bărbat. Era foarte elegant pentru un paznic: purta pantaloni negri, o cămașă neagră, frumos croită, și ochelari de soare. Am remarcat că avea o cască în urechea stângă.

— Acum e rândul dumneavoastră, mi-a spus șoferul.

Am tras aer în piept și am coborât din taxi, clătănându-mă pe picioare din pricina tocurelor înalte, care jucau pe pietriș. Mi-am îndreptat umerii, am arborat un surâs strălucitor și m-am îndreptat cu pași siguri spre poartă, fără să iau în seamă cum îmi scăpau tocurele într-o parte și în alta.

— Aici e o proprietate privată. Trebuie să vă rog să plecați, a spus bărbatul din spatele porții, cu un accent scoțian ceva mai blând, pe care am reușit să-l înțeleg.

— Nu prea cred, frumosule! am zâmbit eu larg, prinzându-mă cu mâna de o bară a porții. Am venit s-o văd pe sora mea.

Expresia lui – atât cât puteam vedea în spatele ochelarelor negri – a rămas neschimbată.

- Și despre cine-i vorba?
- Despre iubita șefului tău.
- Adică?

Deși emoționată la culme, am zâmbit totuși sincer. Tipul arăta super.

- Sunt Regan Penhaligon. Sora lui Robyn.

Mi s-a părut că sesizez o ușoară schimbare de atitudine, dar nu eram sigură.

- Aveți un act de identitate?
- Ăă... am pașaportul.
- Aș dori să-l văd.
- Uau, văd că aici chiar luați securitatea în serios!

Mie, una, îmi convine.

M-am întors la taxi și am deschis portiera din dreapta.

– E totul în regulă? m-a întrebat taximetristul, în timp ce scoțeam prin poșetă în căutarea pașaportului.

- Terminatorul de la poartă vrea să vadă un act.

Taximetristul a chicotit, iar eu mi-am luat pașaportul.

Aș fi vrut să alerg pe aleea cu pietriș. Acum, că eram la un pas de a-mi vedea sora, voiam ca totul să se termine cât mai repede. Trebuia să știu dacă mă ura sau dacă vom reuși să depășim momentele dificile din relația noastră. Cu toate acestea, mândria m-a făcut să adopt o atitudine rece și nepăsătoare. M-am îndreptat spre poartă.

– Pofim, am spus, întinzându-i paznicului pașaportul, printre barele porții.

El l-a luat și l-a deschis. A aruncat o privire rapidă și mi-a spus:

- Așteptați o clipă, vă rog.

Am rămas lipită de poartă, în timp ce el s-a dus la SUV, s-a aplecat și a vorbit cu cineva care habar n-aveam cine este, fără ca eu să aud ceva. După câteva clipe a revenit la mine.

– Vreau ca dumneavoastră și taximetristul să-mi predați orice dispozitive de înregistrare. Telefoane, aparate foto și altele asemenea.

- Vorbești serios?

El n-a avut nicio reacție.

Vorbise serios.

Am oftat și i-am întins mobilul, apoi m-am dus la șofer ca să-l înștiințez că trebuia să facă același lucru. Șoferul a predat telefonul, fără să se tulbure câtuși de puțin.

– Nu te deranjează să faci asta? l-am întrebat încet, aplecându-mă spre geamul lui.

– O, nu. Ar fi putut să vă ducă cu mașina lui. Asta înseamnă că vă duc eu. Puțini au ocazia să intre cu mașina pe domeniul Ardnoch. Să vedeți ce o să zică nevastă-mea!

- Atunci, foarte bine!

Bucuroasă că șoferul era încântat de situație, i-am întins paznicului telefonul lui. Paznicul l-a luat și mi-a dat instrucțiuni.

– Spuneți-i șoferului că poarta se va deschide pentru câteva momente. Trebuie să mergă exact în urma mea și să nu se abată de la drum. După ce vă ducem la sora dumneavoastră, îl vom escorta înapoi până la poartă și-i vom înapoia telefonul.

Atitudinea lui milităroasă m-a amuzat atât de mult, încât aproape că mi-a fugit gândul de la Robyn.

- Da, să trăiți, dom' sergent!

M-am întors la taxiul meu. Am urcat în mașină, i-am spus șoferului ce avea de făcut și am așteptat. Range Roverul a întors pe loc, apoi poarta s-a deschis.

Fluturii din stomac au devenit și mai insistenți. Șoferul a scos o exclamație încântată.

– Lui Carolann a mea n-o să-i vină să-și creadă urechilor. Păcat că mi-au luat telefonul. Mi-ar fi plăcut să fac câteva poze.

- N-am fost în stare să-i răspund.

Mi-am lipit fruntea de geam, iar taxiul a înaintat încet pe alea cu pietriș și prin pădure. Razele soarelui se prelingeau printre copaci, făcând un joc de umbre și lumini în calea celor două vehicule. După câțva timp, am lăsat pădurea în urmă și am ieșit la lumina soarelui, dând cu ochii de pajiști perfect întreținute. Și nesfârșite. Perfect plate până la clădirea care se zărea în depărtare, pajiștile făceau apoi treptat loc colinelor. Stegulețele postate ici-colo pe peluzele mai îndepărtate sugerau că acolo era un teren de golf.

Alea cu pietriș ducea către construcția imensă din fața noastră.

Nu o construcție oarecare.

Ci un castel.

Iubitul surorii mele deținea un castel.

Cu turla și toate celelalte.

— Măiculiță... am șoptit, în timp ce ne apropiam.

Castelul avea șase nivele și părea vechi de când lumea. Un fel de Downtown Abbey, dar mai mare. Gândul la Downtown Abbey mi-a reamintit cum mă uitam la serial cu sora mea. M-a săgetat un junghi în piept, iar zvâcnetul din stomac s-a întetit. Am remarcat drapelul cu Crucea Sfântului Andrei fluturând pe parapet și am răsuflat adânc.

Abia atunci i-am zărit pe oamenii adunați în fața acelei construcții grandioase, așteptând sosirea noastră.

Așteptându-mă pe mine.

Taxiul a tras la intrare. Eu nu aveam ochi decât pentru sora mea.

Robyn.

Stătea lipită de un bărbat, cu ochii la taxiul meu. Purta echipament de gimnastică, era machiată foarte discret și avea părul strâns la spate într-o coadă de cal.

Niciodată nu arătase mai frumoasă.

M-au năpădit amintirile. Mi-a venit să sar din mașină, să alerg la ea și s-o strâng în brațe. Să las totul în seama ei.

Dar știam că asta nu se mai poate.

Așadar, m-am silit să zâmbesc, am deschis hotărâtă portiera și am coborât. Mi-am pus o mână în șold, m-am lăsat pe un picior și am zâmbit și mai tare, ca să-mi apară gropițele în obraji.

— Bună, surioară! am salutat-o, făcându-i cu ochiul. Ți-a fost dor de mine?